

hvilken uhyre Indflydelse det har i Valutamaterien. Den pessimistiske Stemning overfor Kronen, som blev vakt i sin Tid, og som til Dels blev vakt for at kunne benyttes som et politisk Kampmiddel, denne pessimistiske Stemning og denne Bagtalelse af vor egen økonomiske Stilling og vore egne økonomiske Udsigter, som fandt Sted den Gang, fremkaldte ganske naturligt en meget stærkt forøget Nedgang i Valutaen, paa samme Maade som den mere optimistiske Stemning, der nu hersker, øger Farten opad. Saaledes vil det altid gaa. Men jeg nærer ikke nogen Tvivl om — og dette er for saa vidt ogsaa bekræftet gennem de Forhandlinger, vi har ført med Erhvervslivets Repræsentanter —, at disse Momenter, som alle gaar i Retning af den øgede Kronkurs — jeg skal nævne et endnu, som jeg ikke nævnte før, nemlig Udsigterne til en særdeles god Høst —, alle disse Momenter kan ikke blive ved at virke.

Hvad Høsten angaar, er det dog beklageligvis saaledes, at der ikke længere næres en saa ubetinget Tiltro til dens Fortræffelighed, som Tilfældet var for en Uge eller to siden, og hvad Importen angaar, altsaa Begæret efter fremmed Valuta, er det ganske klart, at saa ringe et Begær efter fremmed Valuta, som der er for Tiden, er abnormt, og der maa hen paa Eftersommeren og Efteraaret indtræde et stærkere Begær, saaledes at Valutakurserne bliver Genstand for nogen Reaktion.

Men jeg vender tilbage til det, jeg begyndte med, at vi alle maa være enige om, at en jævn og rolig Udvikling her er den bedste, og at den meget hurtige Stigning, der har fundet Sted, ikke har været heldig. Derfor har Valutaudvalgets Bestræbelser maattet rettes imod at fremskaffe Udtalelser af Nationalbanken, som gaar ud paa, at Nationalbanken med Valutaudvalget er enig i, at der skal anvendes alle forhaandenværende Midler, for at Valutasvingningerne kan blive saa smaa som muligt saavel i den ene som i den anden Retning. Det har Nationalbanken erkendt, og Nationalbanken har lovet at sætte de Kræfter, den raader over, ind paa at naa dette Maal.

Et andet Spørgsmaal, der har beskæftiget Valutaudvalget, er jo dette om muligt at besvære Faren for, at den meget store Stigning, der har fundet Sted i Krone-

kursen, skulde blive afløst af et lige saa stort Fald, og at vi saaledes skulde komme ud for disse voldsomme Svingninger, som er af saa overordentlig uheldbringende Virkning. Ganske naturligt er Opmærksomheden her blevet henledet paa, om det ikke vilde være rigtigt gennem Forhandling med Regeringen og Regeringens Forhandling med Nationalbanken at opnaa en Ændring af vor gældende Valutalov, som skulde gaa ud paa at forhøje den Minimumskurs paa Dollars, som er fastsat i Valutaloven. Vi er imidlertid kommet til den Erkendelse, at Tidspunktet dertil ikke er inde endnu, og Aarsagen til, at vi har faaet den Opfattelse, er netop de Betragtninger, jeg fremsatte før, nemlig at der i Øjeblikket er abnormt stærke Momenter, der virker til Kronstigningen, og at alle modvirkende Momenter endnu ikke har faaet Tid til at gøre sig gældende, men sikkert vil komme til at gøre sig gældende. Vi er altsaa enige om, at Situationen rimeligvis har ændret sig saaledes, siden vi vedtog Valutaloven, at en højere Minimumskurs vilde være hensigtsmæssig og rigtig for at forhindre Svingninger, og det glæder mig at kunne sige, at denne Betragtning ikke har fundet egentlig Modsigelse hos Nationalbanken; men det er aldeles utvivlsomt, at Øjeblikket er ikke kommet til at fastlægge et saadant bestemt Tal. Derfor har der i Valutaudvalget været Enighed om at opfordre Regeringen til, under fortsatte Forhandlinger med Nationalbanken og i Samraad med Valutaudvalget, at forbedre den Forhøjelse af Valutalovens Minimumskurs.

Endelig maatte det Spørgsmaal ganske naturligt opstaa: Hvad er Endemaålet for hele vor Valutapolitik? Herom afgjorde Valutaloven, den Lov, der blev vedtaget sidst, intet. Jeg tror, jeg tør sige, at den ganske fremherskende Stemning indenfor saavel Regeringen som Rigsdagen var den, at vi burde tilstræbe Guldpariteten, men i et saa sindigt Tempo, at der ikke blev tiltøjet Erhvervslivet alvorlig Skade derved. Det var vistnok den almindelige Opfattelse; om den end maaske ikke strakte sig til alle, saa tror jeg dog, det var den langt overvejende Opfattelse. Imidlertid udtalte Valutaloven intet i saa Henseende; og Spørgsmaalet om det endelige Maal for vor Valuta-